

Zjevení

„Offenbarung als Grund und Gegenstand der Theologie“ (Brunner)¹

Zjevení není úkaz (fakt), nýbrž porozumění úkazům (faktům); hořící keř apod. není zjevením, nýbrž pouhou kulisou jeho. Celé dějiny, historické katastrofy a vůbec všechny události historické jsou kulisami, jevištěm zjevení, ale ovšem nejsou se zjevením ztotožnitelné. V tom smyslu ovšem Ježíš také není (jako historická osobnost) ztotožnitelný se zjevením, nýbrž bez *zjevení* nemohl být poznán jako Kristus, Syn Boha živého (Mat. 16,17). To ještě nemusí znamenat, že historický Ježíš není *skutečně* Synem Božím; býti Synem Božím však neznamena ještě býti zjevením, právě tak jako Logos, Slovo (neznamená) není totožné s pochopením, s věrou.

Historický Ježíš je tedy skutečným Spasitelem, ale není zjevením, nýbrž jeho vztah k zjevení (Božímu) je takový, že jednak je *předmětem* zjevení, jednak *ohlašovatelem*, *poslem* zjevení a konečně *vykonavatelem* zjevení.

Zjevení je tam, kde přímo ke mně mluví Bůh; tj. kde člověk bezprostředně slyší, vidí Boží rozkaz, Boží slovo, kde mu tedy rozumí, kde je mu plán, myšlenka Boží otevřena, odhalena, tam, kde je účastníkem Boží moudrosti, kde je mu sděleno, co Bůh od něho žádá, resp. kde mu to je jasné (i když se vymlouvá nebo vzepře). Zjevení není tedy v situaci, nýbrž v pochopení situace; není ve věcech, nýbrž v porozumění, kde je jejich místo v Božím určení.

Proto není zjevení tam, kde není opravdového mravního a intelektuálního úsilí o porozumění Božím rozkazům. Zjevením není přepadán člověk lhostejný, nýbrž jen zaujatý, byť bloudící.

Zjevení je tam, kde Bůh odhaluje tajemství.

25. 8. 50

¹ Srv. E. Brunner, Die Offenbarung als Grund und Gegenstand der Theologie, in: *týž*, Philosophie und Offenbarung, Tübingen 1925, str. 5–28. – Pozn. red.